

[Holstein.]

love aldeles uden Hensyn til mere eller mindre bevidst ond Hensigt hos et Mindretal af Bedriftslederne? Og dør vil jeg henstille til den højtærede Statsminister at tage i Betragtning, at den høje nominelle Løn afføder som Reaktionen paa den ene eller den anden Maade, en Svækkelse af Arbejderens Købeevne, af den nominelle Løns Købeevne; Resultatet bliver en ringere Realløn. Hvis den højtærede Statsminister vil tage det Husholdningsbudget paa 2 000 Kr. fra 1914, som er Grundlaget for Pristalberægning, vil han se, at en af de Poster, som er steget procentvis mest, er Husleje. En anden Post, der er steget uforholdsmæssigt meget, er den Post, der hedder Skatter og Afgifter. Huslejens Stigning vil sige, at den høje nominelle Løn i forskellige Fag, ikke mindst i Byggefagene, slaar tilbage igen. Reaktionen mod den, Svaret paa den kommer med de økonomiske Grundloves uovervindelige Kraft, hvad man end vil prøve at stille op fra det offentlige Side. Det høje Lønniveau faar som Konsekvens højere Husleje, højere Kontingenter bl. a. for de fuldt beskæftigede til Støtte for de arbejdsløse, de arbejdsløse, som hellere vil have Understøttelse end Arbejde til lavere Løn end den tariffmæssige. Paa det ene og det andet Omraade modarbejdes den nominelle Løns Højde af en Føringelse af den reale Løn. Det gælder selvfølgelig ogsaa, naar Regeringen af valutamæssige Grunde ser sig nødsaget til at indskrænke Importen med det Formaal at forhøje Prisniveauet og dermed svække Købeevnen, hvilket jo igen vil sige Svækkelse af Reallønnen for de højtlønnede Arbejdere. Hvad den højtærede Regering opnaar formelt, taber den i stort Omfang reelt ved den Lønpolitik, der føres.

Naar jeg siger dette, vil jeg dog samtidig fremhæve, at Lønnen er jo vidt forskellig i de forskellige Fag. Ude i Landbruget kan vi daarligt, hvis man vil være anstændig Arbejdsgiver, være med til ringere Løn, end Landarbejderne har i Øjeblikket. Men der er jo Fag, hvor Lønnen, set ud fra det danske Samfunds økonomiske Kapacitet, som Forholdene har formet sig — det er beklageligt, men det er et Faktum —, er uforholdsmæssig høj. Men dør kommer Bagslaget ogsaa i Form af den svækkede Realløn, der rammer alle, og dette Forhold betyder langt mere lønmæssigt for Arbejderne, end om der er et større eller mindre Tal af Bedriftsledere, som ønsker at angribe hans Løn i personlig Fordels Tjeneste.

Den højtærede Finansminister udtalte

i Gaar, at vi godt en Tid, men ogsaa kun en Tid, kan blive ved at benytte Finanslovens § 26 som den store Pumpe, der holder vor Økonomis lække Skude flydende, men, sagde han, før eller siden — og det er jo det afgørende — maa der optages yderligere Laan. Ja, det er det, der er det væsentlige; om der er Forhandlinger i Øjeblikket om Laan eller ikke, er ganske ligegyldigt, det, der er det afgørende, er, at den højtærede Finansminister erkender, at Situationen er saadan, at der maa optages nye Laan, og at det i Virkeligheden er det underordnede, om de skal optages nu eller lidt senere, det vil sige skydes ud igen paa ubestemt Tid, saaledes at der køres videre paa § 26. Den højtærede Regering staar vel over for at skulle have omsat de Valutakreditter, som er optaget og brugt, med et varigt Laan, men det vil jo ikke hjælpe paa Situationen, hverken valutamæssigt i Fremtiden eller paa den indenrigske økonomiske Situation og Beskæftigelsesspørgsmaalet. Her staar den højtærede Regering over for at skulle optage yderligere Laan, hvis den vil fortsætte sin hidtidige Politik, Laan i Udland eller Laan i Indland, og Laan til hvilke Renter og paa hvilke Vilkaar? Det er jo faktisk dette Billede, som den højtærede Finansminister oprullede, som han søgte at retouchere og fortone, saa man ikke klart saa, hvor grelt det i Virkeligheden er. Det er faktisk Forholdet. Det virkelige Billede af Regeringens økonomiske Politik er jo, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde: at den højtærede Regering skiftevis fører deflatorisk og inflatorisk Politik eller rettere sagt fører baade deflatorisk og inflatorisk Politik paa een Gang, saa at den ene Tendens neutraliserer den anden, saaledes at det økonomiske Facit er Nul eller rettere et stadigt voksende Minus, saa vist som den økonomiske Situation bliver værre og vanskeligere, som Tiden gaar.

Det er derfor, synes det mig, mere end nogen Sinde, navnlig med Henblik paa dette store Foretagende, som hedder Rentekonverteringen, der nu er brudt uhjælpelig sammen, et fuldt berettiget Krav, der fremsattes fra konservativ Side, at denne Rigsdagssamling ikke afsluttes, uden at Regeringen over for Folketinget og over for den offentlige Mening klart har redegjort for, hvorledes den agter at tilrettelægge sin økonomiske Politik i den Tid, der forestaar med de overordentlig vanskelige Forhold, vi paa alle Omraader maa se i Møde.

Endelig vil jeg gerne over for den kon-